

Onontkoombaar requiem in kerk Monnickendam

Concert, met onder meer het Requiem van Mozart, door het oratoriumkoor van de Stichting Eigen Wijs en het Klaipeda Symfonieorkest onder leiding van Pierre Schuitemaker. Met medewerking van Wiebke Götjes (sopraan), Marianne Koopman (mezzosopraan), Frank van Aken (tenor) en Gert-Jan Alders (bas). Gehoord: gisteravond in de Grote Kerk in Monnickendam.

Het bekende Requiem van Mozart vormde de hoofdschotel van een groot concert in de Grote Kerk van Monnickendam dat werd georganiseerd door de Stichting Uit de Kunst Waterland. Bij wijze van voorgerecht stonden daarnaast nog enkele aardige surprises op het programma. Het Klaipeda Symfonieorkest, afkomstig uit Litouwen, speelde (naast delen uit de Suite van Dmitri Sjostakovitsj) twee werken van Litouwse componisten, die zelden in Nederland te horen zijn.

Onder leiding van dirigent Statys Domarkas begon het concert met het symfonisch gedicht 'In het woud' van Mikalejus Konstantinas Ciurlionis (1875-1911). Dit werk, dat het vooral moet hebben van spelen met klankkleuren en instrumentatie, vormde een bijzonder aangename manier om het concert te openen. Via de stapsgewijze rustige opbouw van dit onderhoudende stuk kon de luisteraar zich langzaam in het concert laten glijden. In de klank vielen vooral de fraaie koperblazers in dit orkest op.

Daarna volgden Variaties op een prelude van Ciurlionis, gecomponeerd door Alvidas Remesa (geb. 1955), die deze avond aanwezig was als orkestlid. Het werk was vooral sterk in het neerzetten van sfeer en slagwerkeffecten, deed denken aan filmmuziek en herinnerde

in de verte aan componisten als Borodin.

Na de pauze stond meer vertrouwde kost op het programma: Mozart. Zijn op het eerste gehoor zo eenvoudige, maar niettemin verraderlijke, Ave Verum Corpus vormde de weluidende opmaat voor het Requiem, met weldadige koorclank, goede zuiverheid en beheersing van de dynamiek.

Dirigent Pierre Schuitemaker buitte in zijn interpretatie van het Requiem alle beschikbare kracht van het grote koor en orkest uit om te komen tot een overweldigende uitvoering. Fortissimo's waren bij hem ook werkelijk fortissimo's, en door zijn doortastende aanpak was er als luisteraar geen ontkomen meer aan toen de muziek je in het Dies Irae bij de lurven pakte. Daarbij nog gesteund door een kwartet puik solisten, waarvan in het bijzonder bas Gert-Jan Alders grote indruk maakte in het Tuba Mirum, ontbrak er niets om te komen tot een onontkoombare uitvoering van een indrukwekkend werk, in de hiervoor bijzonder geschikte ambiance van de Grote Kerk.

REMCO FEENSTRA